

[Jes Lunde]

For det første vil den ikke komme i nogen særlig stærk international konkurrence, fordi det er noget relativt nyt at sætte et begrænset ressourceforbrug i højsædet. For det andet vil den være garanteret et rimeligt marked, når en stor del af de hidtidige produkter udgår af markedet. Det ideelle ville naturligvis være, om en sådan produktion senere kunne danne udgangspunkt for eksport. Det er der ikke nogen garanti for, men det vil sandsynligvis på lidt længere sigt være en gevinst at være foran i en udvikling, hvor ressourcebevidsthed forhåbentlig inden længe slår igenem i stadig flere lande. Det har til en vis grad gjort sig gældende med hensyn til de danske miljøkrav, der har skabt en produktion af udstyr til bekæmpelse af støj- og røggener med stor eksportsucces.

Beskæftigelsen må efter vores opfattelse indrettes efter det opnåede niveau for vareproduktion på den måde, at vi dels må fordele den eksisterende mængde arbejde, hvilket indebærer kortere arbejdstid, forbud mod overarbejde, udvidet barselorlov til kvinder og mænd osv., dels arbejde for et meget højt serviceniveau i videste forstand lige fra kollektiv trafik, post og børnehaver til uddannelsessystem, teater osv. Det er langt mere rimeligt at benytte en situation med arbejdskraftressourcer til forbedringer her end til at spare de offentligt ansatte ud i arbejdsløshed.

Kan det hele så lade sig gøre, og hvad bliver effekten? Vi har regnet lidt på effekten af en gradvis importbegrænsning over 10 år, så vi i forhold til produktionens niveau sparer 10 pct. af den ikke-konkurrerende import og 15 pct. af den konkurrerende import, som der direkte findes dansk erstatningsproduktion til. Importen vil – afhængigt af væksten – reelt stige med et par procent om året i perioden. Vi lader samtidig eksporten udvikle sig med en vækstrate på 5 pct. om året, et skøn, der ligger tæt op ad det økonomiske råds. Under gennemsnitlige vækstforudsætninger og forudsætninger om en gennemsnitlig bytteforholdsforringelse i handelen med udlandet på ½ pct. om året, hvilket ligger på niveau med bl. a. FEOGAs skøn for de nærmeste år, får vi et betalingsbalanceoverskud i 1989 på 35 mia 1980-kroner før rentebetaling. Hvor langt det strækker også til nedbringning af gæld, afhænger af den gæld, der er akkumuleret til den tid. Men under alle omstændigheder er det en ganske anden ud-

viklingsvej end den, regeringen selv efter sine egne økonomiske beregninger lægger op til.

På beskæftigelsessiden bliver der – afhængigt af produktivitetsudviklingen – ca. 300.000 nye arbejdspladser i 10 års perioden ved denne styring af erhvervslivet.

Vi har overalt søgt at anlægge pessimistiske skøn, men selv da har det ikke været muligt at undertrykke den kendsgerning, at det kan lade sig gøre at gribe kraftigt ind over for de økonomiske problemer, hvis blot man vil styre erhvervslivet efter samfundets behov. Vi vil kraftigt opfordre regeringen til at komme med udspil i den retning.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg synes, der blev ofret skandaløst få ord på virkningerne af den besparelspolitik, regeringen fører, i statsministerens redegørelse i tirsdags. Det var ikke mindst tilfældet for socialområdet. Det eneste, statsministeren havde at melde, var, at der snarest vil blive taget initiativ til at ligestille de private og de kollektive pensionsordninger ved udregning af socialindkomsten, et krav, der er blevet fremført med fynd og klem fra de borgerlige, og så, at man stadig væk overvejer at komme med et udspil vedrørende den sociale lejeværdi. Det er ikke kommet endnu, men det vigtigste er også, at det formodentlig vil være dødsstødet til en skattereform, der kunne betyde en reel social omfordeling.

Ud over det sagde statsministeren, at den sociale tryghed kan opretholdes, og at solidariteten med de svageste kan fastholdes. Det skurrede unægtelig fælt i mine øren, og udtalelsen glimrede da også ved, at den ikke blev fulgt op af konkrete bud på, hvordan regeringen havde tænkt sig at sikre de svageste.

Jeg vil godt have at vide, hvordan regeringen havde tænkt sig at sikre, at de enlige pensionister, der kun har pensionens grundbeløb og pensionstillægget, ikke bliver udsat for en nedgang i deres realindtægter. Jeg ved ikke, om det er socialministeren eller statsministeren, der ønsker at svare på det.

Ved udgangen af 1980 har denne gruppe en pension på ca. 29.500 kr. Det er nøjagtigt det samme beløb som det forhøjede personfradrag i 1981. De skal altså for første gang til at betale skat. Ud over det må de som alle andre regne med fortsatte prisstigninger. Hvis man går ud fra, at priserne vil stige